

מזר:

עין משפט
נר מצוה

ז' א מ"י ס"ז מהלכות
נדרים הלכה ד' סמג
ללאין רמב טו"ש י"ד
סמן רבו סמ"א:
ח' א מ"י ס"ז מהלכות
נדרים הלכה י"ב סמג
ללאין רמב טו"ש י"ד ס'
רמב סמ"ג ו':

תוספות

[illegible]

ר"ח

י"ח תמוז. דרשנו אסרי משום דסברי אין הוצר הדבר כשתשמש לגוף החצר דמיון שיש בה דין תלוך בשעת קיימון לא להשמש בחלק זה דמאן לא יכל לחלקו להא אמרין

כשקני ארונה כל עוד שלא יקח החצר קניו * אבל אין הכל מוציא

תלוך והדבר שנתפס וקני להשמש בה

ידוע דיש בריה דיהי מצינו תלוך דעלמא ודמו * אמר ליה רבנן דמי שפון וסנן שניסין אופס העיר.

מחלוקת (ב) שיש בה בה כדי חלוקה דבריו יוסף הרי בית הכנסת חלוקה דמי ותנן שני ארונה העיר אלא אמר "מחלוקת שאין בה כדי כדי חלוקה דבריו הכלה כר"א בן יעקב כר' אליעזר בן יעקב: ויש לו שם מרחץ * אמר רב נחמן למנא אבל בבציר לא אביי אסור היכי דמי דע

וַיִּשְׁמַע דָּרְכָרְקִין וַיִּשְׁמַע הַשִּׁיר כִּגּוֹן בַּיַּת הַכֹּהֵנִת וּבְשִׁלְמָה אִי אֲמִירָה
וְהַלּוּקָה דְּבָרֵי הָרֵב מוֹמֵר מִתְּחִינָן אֲמִאָן מִרְמִיָּה
כִּי אֵין בְּרִירָה וְלֹא אֲלִיעוֹר סָבֵר דְּרִינן שֶׁל
ר"מ כִּן קִלְאוּשׁ שְׁחָה גּוֹפֵס קִרְיָה לְגַמְרִי לִכְלִי
קִרְיָה לֹא לִשְׁעָה וְזוֹ וְסָלִי לָרִי אֲלִיעוֹר דְּנִהִי
וְכֵן דִּין מְלֻקָּה דְּרִי הֵבֵל אֲסוּר. מִשּׁוּם דְּרִי
וְכֵן הָאֵל יִסּוּף חֲבִירוֹ הֵלֵךְ אֲפִי לִרִי אֲלִינִי
וְכֵן מְלֻקָּה גַּמִּי אֲסוּרִין לִדְלִיכָה לְמִימֵר לִרִי שֶׁל
בְּבִרוֹ דְּרִי הִוא לֵיהִי הֵךְ בְּרִירָה כְּשֶׁלֵּךְ בְּרִירָה
שֶׁשְׁמֵלְקוֹ לְקוֹמוֹת הֵן וְהִיא זֶה כִּלְאִי לְקֶסֶף מִמֶּנּוּ
לֵיהִי נִמְחָמָה כִּל הֵיכָל דִּלָּא אֲפִסְקֵיהֶּ אֲמִר אֲסוּר
כִּי מוֹתָה הֵיא מִכְרָן לֹא אֲפִי כְּבוֹמֵר קוֹטֵם בִּיר
חֲדָר שִׁטְפוֹן שְׁמֵלְקָה כְּחֵלֵךְ אֵי שֶׁ כֵּן דְּרִי מְלֻקָּה
שֶׁר וְזִיל בִּטְעֻמּוֹ וְ"לִ דִּלְעִי" דְּקִיִּילִי בְּדִדְאוּרִי
שְׁחָה נִאֲקֶסֶת עֲלֵיו לֵאמֹר מְלֻקָּה דִּלְעִי אֲסִי
פִּסְרִים כְּבִיר. וְשֶׁ לֹא לְמִדֵּי מִרְחָן וְיִתֵּן הֵבֵל
לֹא לְמִדֵּי דִלְעִי כִּסֵּת תְּפִיסָתָהּ לֹא לֹא דְרִי דְּמִדֵּי. וְכֵן
הָאֵל (מִשְׁכָּר). וְכֵן הִרְשָׁאֵהוּ לֹא לִרִי כְּבִיר
מִנֵּן כְּסוּמֹן (וְלִילִי 66) לְבִיתָן שְׁאִי נִגְנֵם מִתּוֹ
תְּחִי הַשְּׁכִירִין וְ"שֶׁ מִכְרָן אֲלֵה וְדִלִּי כֵן שְׁקֵדֵס
כֵּן תְּפִיסָתָהּ לִרִי הֵיא הֵיאִסוֹר מִתּוֹ עֲלֵיהֶּ: אֵל
שֶׁהִמְרָחָן מִרְיָה הֵיא לֹא כְּדִידֵיהֶּ: אֲלֵךְ בְּבִילִי
וְיִמְשֵׁהִי אֲקֶמֶר שְׁאֵל אֵין כְּעַל הִמְרָחָן שְׁמֵלְקָה
וְ"זִי אֲמִר אֲפִי" בְּכִילֵים אֲסוּר. דִּלְעִי כִּיִּי
אֵל שְׁטוֹן לֹא שֶׁר דְּבִר קִלְבֹּשׁ לִשְׁעָה וְכֵן הִרְשָׁאֵהוּ
ר"מ גּוֹף הִמְרָחָן שֶׁל מִשְׁכִּיר הֵוא וְיִכּוֹל לְחַסּוֹר אִי
קִדְרִיסֵיהֶּ הִדֵּר זֶה מַעֲלֵה שֶׁר הֵיאִסוֹר וְתוֹמָקִינִי
וְכֵן דִּיר זֶה כְּמִעֲלֵיהֶּ אֲפִי אֲלֵהִי לֹא לְקֶסֶף
יִדִּי אֲמִאִי שֶׁר מִרְחָן כְּמוֹסָפִתָהּ דִּלָּין הִיִּי שְׁאֵל
וְיִתֵּן עֲמֹה אֲלֵךְ הֵבֵל כְּמוֹדֵר הֵבֵל מִנְכִּסִּי חֶסֶם
וְכֵן הֵלֵקָף דְּעָקֵן דִּלָּין דְּעֵמֹה עַל מֵה שֶׁהִפְקִיר וְאִי
זֶה וְלִפְקִי בִּיר שְׁאִין הֵיאִסְקֶר עֲרִיין הִפְקִיר וְכֵן
וְיִימֵתֵהּ אֵלֵךְ בְּרִשּׁוּמֵיהֶּ אִיִּי דִּי עֲמֹה לִאֲסוּר. וְ"לֹא
יִהֵא גְבִי קוֹנִמוֹת אֲעִי" דִּמְפִּקְשִׁין מִיִּדִּי שְׁעִירוֹ
אֲלֵךְ כְּקוֹסֵם פִּרְטִי כִיּוֹן דִּלָּא דְמִי לֹאֵקֶדֶשׁ אֲלֵהִי
וְכֵן הוֹרֵה ר"מ זִיל. וְאֲמִירָה מִיִּרְלֹה דִּהִיאִי
לֹאֵקֶדֶשׁ נִמְשָׁא שִׁישׁ לֹאֵקֶדֶשׁ יִדִּי חוֹבֵת כֻּלִּי הֵיאִסִּי
שׁוֹכֵר לֹאֵקֶדֶשׁ שְׁכִיר וְכִיּוֹן לֹאֵקֶדֶשׁ לֵיהֶּ שְׁמֵלְקָה
אִי דִּהִיאִי דְּפִרְקִי מִשְׁקֵלִי עַל לֹא קִישִׁיִּי דִּתֵּתִי
שֶׁל אֲדוּלָּה אֲלֵךְ וְדִלִּי בִּיתִי סֶתֶם שְׁעָקִינִי וְיִמְשֵׁהִי
וְכֵן מִתְקִדֵּשׁ לֹא מִשְׁכִּיר וְיִיבִית לֵיהֶּ לִשְׁכּוֹר
אִי שְׁעוֹר הִיִּי תִקְדֹּשׁ מוֹחֵת אֲלֵךְ הֵיאִסִּי דְּקֶה
שְׁעוֹדֵד וְרִאִיָּה לְדִבֵּר מִדְּאֲמֵר בְּפִקֵּךְ אִיִּי וְכִסּוּמֵיהֶּ
דְּנֵה מִמֶּךָ תִּקְדֹּשׁ קִדְשָׁה אֲלֵהִי דוֹקֵא לְכִשִּׁי
וְהֵיא אֲמִי מִתְחִינָן לֹא יִמְשָׁל דִּהֵא קוֹנִמוֹת כְּקוֹדֶשֶׁת
וְכֵן הֵילֵךְ לֹא מִתְקֶדֶשׁ מוֹחֵי אֵלֵךְ כֵּחַ מִתְקֶדֶשׁ
שְׁכִיר לְאֲסוּר עֲלֵיו וְשִׁחְלֵהִי לֹאֵקֶדֶשׁ מִיִּדִּי פִּרְטִיהֶּ
וְכֵן הֵיאִסִּי לֹאֵקֶדֶשׁ מִיִּדִּי פִּרְטִיהֶּ וְכֵן הֵיאִסִּי לֹאֵקֶדֶשׁ

השותפין פרק חמישי נדרים

בכדי שכל אדם יוכל להשתתף בהכנסת המעשר, נאמר: "וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַיּוֹם הַזֶּה" (דברים 16:12). כלומר, כל אדם יוכל להשתתף בהכנסת המעשר, גם אם הוא שכח את היום הזה.

באזו מרחץ דלמסר ביה האל:
אכל בכציר. מרביע לא חשיב תפיסת
יד ומותר בו המודל. וספרים דכמי
כזה בצלץ משמע נמי (ו) בצציל. ודמי
דגרסי בצצין כמו ציצין של יוצר
דלמסר בצצ"מ (דף ע"ה). שיהיה עושה
כמי ציצין של חומר ומהם עושה
קדמות ויהי שמעט ליה דלמי ליה
שמשיטתא כלום אכל כדי להניח ציצין
של יוצר להם לייבש אין זו תפיסת
יד: **"אחי אמר אפי' בכציר.** מרביע
היו תפיסת יד וספוק בזה המודל.
והכי נמי איכא לפרש כל הני לישני:
דמקבל בטסקא. שקיבל השוכר
לחם ממנו מקם בכל שנה ושנה
דחיל עליו הוה תפיסת יד כלל:
והכי נמי איכא לפרש כל הני לישני:
דמקבל בטסקא. שקיבל השוכר

האומור

ויתחזק שאין זה דין חלוקה פליגי הא מני רבנן היא חלה אי אמרת
אלא אמר רב יוסף אמר ויעירי מלחוקק ששני בזה כרי חלוקה.
גמר לאמר מן השוחפין לעכב את חבירו מלהשתמש בו לעולם ולא
למשמשו בשעת משמשו ובשמשמשו את אמרי' הובחר הדבר
בעלמא אין ברירה בבי הא יז ברירה לפי שיעקר הקימה נחבירה
ששחר וז לחלוקה היא עומדת אי אפשר לומר שמחלוקה קצוהה כולה
כן יעקב אסורין. וכמו הרשב"א וזל דלא מייבש קידוש חלוקה
היו הובחר הדבר למפרע שהוא חלקו הגמיוש משער רבאווה וואו
דעלמא וק"ל בדאורייתא אין ברירה וכי"מ מ"מ הא ק"ל כשמואל
ליחא דאפילו לקחה ממנו אסורה כדאמרי' לעיל (דף קז:) גבי כבד
אמר הרי היא בחמנה ודכתנן (ע"א) קונס צינר שאני נכנס שך כבד
שביה גאס אסור וכו' עד הרשב"א וזל. אבל הרמב"ם (פ"י כתב
אין חלו אסורים ליכנס בה עד שחלוקה ויכנס כל א' וא' לחלקו אלא
אין ברירה אפי' אן סהדי שפ"מ כן נשתתפו שלא יוכל אחד מהן
עליה נכסי ידיה ואזני דנין: ב"רנ"י. ההמודר הנהא מפיכור ויש
ולא שפירין לאמר: אס יז לו כסן פסיסא יז. למדיר אסור מותר
ולא מפרע הייז מפיסא יז: אס אין לו כסן פסיסא יז מותר.
אין לו כסן פסיסא יז מותר דוקא כשהיו מושכרין כבר אבל השכרן
יזיזי לאמר מותר דוקא במכירה הוא דשייזי אבל בשכירות לא דאס איחא
לו לשכירות אין האיסור שמחלק ע"י שכירות אבל מתני' נבשכרין
וכמה פירושם יז אמר רב נתחם למחלה לשליש ולרביע. דריון דבני
מותר. דרכן היה כשעל המרחק משכר בנייזי שהבאים לרחוק שם
רווח המרחק כלל אלא שייז לעצמו אותו רווח של בנייזי (מותר) לפי
דמי פסיסא יז: הייזי דמי דשיזי דמקבל בעסקא. שאינו נוטע חלק
מקבל ליה בעל המרחק ממרחקו לגמרי. ואיכא למידק שמעמינן (דף
ע"ב) על השוכר עצמו כדאמרינן בעבדיו כ"ה האומר משקלי ע"י (דף קכ.)
אם שהקדישו משכיר דשוכר מעלה שכר להקדש ואקשינן התם הדר
על השוכר כיון שגוף הקדקע שלו וכי"ש שיכול לאסרה על אחרים
כדאמר אותו המרחק בנ"י אסוריה שיהיו על זה היה אסור
ויעירי אותו דעמו על מה ששכיר. ואי קשיא לזי דהא לעיל בפרק אין
יה ליה איכא למימר דלא דמי דודאי כשלאסר אסור נכסיו קסם דעמו
המתנה מתנה אף הם בכלל האיסור אבל מה שילא מרשותו לשעמו
ז"ל מירזי דההיא דפרק משקלי על דוקא גבי הקדש ומאסר הקדש
כדלמא ב"פ (א"ש"פ: במחוט נ"ט) ובפרק בתרא דמילתין (דף ק"ה) ה"מ
רבנן בעשודיה לדודק דלא ליפקע לזי כ"י חייז דהאם התם דלמלוה
דק משקלי עלי כשלא הקדים שכרו למשכיר וכיון דלא סגיא שלא
לזו מהיה למשכיר ולפיכך לא הקדש על הבית וכי דייז בין במשיגה
לזו מצי אסר ויזשולמו (פסחים פ"ה ה"ט) נמי מפליג כה"ג בין הקדשו לו
משכיר ביה קסם עסקין וואיזי לדבר דקמתי התם נפל מציזי להעמיד
פרכין הייזי מצי דייזי בין במשיגה קאי דריון דלא השכיר לו בית
ויחא אחריתא אבל בבית זה ודאי לא מצי משכיר מקדיש ליה דהא
לא כדעת רש"י וז"ל ואלא כדבני ר"מ וז"ל שהוא סוביג שאפי' הקדש
ובסוק מילתין (פ"י) הא לא דמיא ללא לאומר לחבירו שזהו שמשכנתי
הנה אבל קודם לזי אן קדשה הילכך האסור דפרק משקלי עלי לא
גוף דמיון כדאיחא בפרק א"ש"פ (במחוט נ"ט) ובסוק מילתין (פ"י) ואמאי
דיוקי דהיינוה ואני כבר כתבתי במשנתי דאפילו קונס פטין ואפי'
ואחרים מירזי עוד דהאי מושכרים דהכא לאו מושכרים פטין שכירות
אמר

רע"י

מסורת הש"ס

(א) שיך למתני דלעיל
(ב) ז"ל כהרצא דבינה,

הנהגות הב"ח

(א) גמ' מחלוקת כשיש
זה: (ב) רש"י ד"ה אלל
בבביר וכו' משמע נמי
בבביר וא"ת וכו' והכי
משמע ליה תפיסת יד
לחית ליה:

פירוש הרא"ש

[illegible]